Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*З Делеґациї. — Війна на Балкані. — Заостренє австрийско-сербского напруженя.*

В продовженю засіданя войскової комісиї австрийскої делеґациї, говорив справоздавець дел. Козловский. Він обговорював операциї болгарскої армії, тут показало ся, що вартість военна войск залежить богато від характеру і істоти самого народа. Бесідник докладно обговорював причини турецких поражень; хибне вишколенє турецких вояків, умученє турецкої армії довготривалою тріполітаньскою війною, конечність веденя війни на кілька фронтів і понеханє офензиви. Також чисельність турецкого войска переціненo. Наслідком ріжних обставин виведено до війни не 750.000, але 240—280 тисяч люда. Заосмотренє турецкої армії в добрі, взірцеві полеві гармати не змогло виратувати битв, бо більшість вояків не вміла обходити ся з новим оружием. Також довіз поживи, перевіз зелізницями і доповнюванє амуниції в богато битвах були цілком недостаточні.

Хоч турецку армію не давнійше як 1910 р. зорґанізовано, чисельний стан поодиноких частий войска полишив ся дуже малим і треба було крім краєвих вояків втягнути також инших вояків, для котрих ся війна цілком рівнодушна. В битві під Ліле-Бурґас показав ся розлом в официрскім корпусї і недостача інтендантури: через три дни не мала армія майже цілком амуниції і поживи. Жовніри не мали довіря до своїх вождів. Було би несправедливо закидати турецкому воякови брак відваги із-за сього, що подекуди втікали в переполосї, бо тисячі зле вишколених і виголоднілих турецких жовнірів не усунули ся перед геройскою смертию. Нещастє Туреччини спровадили не жовніри, але хибні урядженя нездарного правительства і брак обережности по его стороні.

Противно армія болгарска і сербска дуже добре зорґанізовані. Сербам удало ся побороти трудности, які робила їм одноторова зелізниця, рішучою і енерґічною працею вирівнати трудности сконцентрованя змобілізованих войск і ріжні инші недомаганя.

Балканьска війна о стілько важна, що науки, які виходять з неї, далеко більше ніж з инших воєн, дадуть використати ся відповідно до відносин середної Европи. Хоч в балканьскій війні також треба вставити в рахунок індивідуальні та місцеві відносини, отже не можна витягати надто загальних консеквенций, то однако потвердив ся в сій війні здогад Бернгардія, що у війні будуччини рішеня скоро будуть падати і що темпо в военних акциях дуде дуже прискорене.

Несподіванки, яких достарчила балканьска війна, доказують, що заходи о дальший розвиток австро-угорскої оружної сили підчас послідної делеґацийної сесиї були оправдані, а ухвалені надзвичайні видатки і кредити були конечні. Визначні особистости похвалили австрийскі полеві гармати з 1907 р. Бесідник висказує бажанє, щоби австрийска автилерия дальше розвивала ся, як то проектує ся на основі нових кредитів, сподіє ся також, що і инші лихі наслідки довголітного спізненя підвишки континґенту рекрута скоро усуне ся. Треба помножити площі на войскові вправи, а також розвиток зелізничої сїти. Бесідник пригадує спосіб переведеня побільшеня стану армії в р. 1909 підчас сербскої кризи і витає з вдоволенєм вставленє кредиту на утворенє корпуса фахових підофицирів. Просить, щоби міністер війни предложив як найдокладнійшу проґраму в тій справі. Дальше пригадав потребу розвитку інтендантури і санітарної служби та закінчив заявою, що уважав своїм обовязком докладно обговорити досьвіди з послідної війни, бо хоч є повна і зростаюча все надія удержати мир, то положенє треба уважати дуже поважним, справи важні для будуччини оружної сили монархії мусить ся в такій ситуациї обговорювати дуже докладно.

Під Чатальджею здасть ся кипить вже битва. В тій борбі бере участь і турецка военна фльота, яка від моря Чорного острілює бол-

---

4)

## Служниця без заплати.

(З німецкого — О. Гекера).

(Дальше).

В слідуючім році весна дала довго на себе ждати, але остаточно таки прийшла і сьвіт знов відмолоднів та зазеленів ся. Коли відтак земля мов молода, що стає під вінець, вкрила ся цьвітами, то зимовий сезон тих „чотириста найвисших“ добіг до кінця і перебувати довше в столици противилось доброму тонови.

Та й ван Ренсфеллери перенесли ся до свого неменше княжого двора в Нюпорт, а між службою, що мала супровожати своє паньство до сеї найпишнійшої із всіх літних осель, знаходила ся також і Мейбель.

В Ню Йорку розпочало ся літо страшенною спекою, котра ще тим більше томила, що воздух був переповнений парою. Через цілий тиждень і більше термометр показував сто степенів Фаренгайта і було так душно, що вже годі було віддихати.

Публичні парки віддано до розпорядимости тим нещасливим сего сьвіта, що в своїх страшенно тїсних і зле провітрюваних мешканях не могли вже не то в день, але навіть і в ночи перебувати, бо було в них так горячо, мов би в розпаленій печи. Безконечними рядами лежали бідні людиска на мураві і в своїм пригнобленю майже не зважали на то, що хмари комарів, москітів, кров з них випивають.

В долішній части східного міста, де найбільше бідноти, стали люди дуже гинути, особливо вмирали діти. Але й між тими, що ліпше ся мали, гинуло також немало, особливо від удару сонця, а ґазети приносили що дня довжезні списи померших

Коли Стівн по довшій неприсутности навідав ся одного разу знов до пані Моффарт, бо вже брав его неспокій, що діє ся з тою родиною, застав він в кухни малу Марі таку бліду і тиху, що ледви ще дихала, лежачи на столі, підсуненім під саме вікно. В хаті було страшенно душно, а воздух ледви ще догідний до віддиханя.

Стівн, що держав сурдут перевішений на руці, підійшов на пальцях до стола і зі страхом глянув на дитину. Она виглядала мов би маленька Мейбель, лиш лице єї від утоми було змінене і якесь старше.

— Я вчера мусїла нашого малого Каролька поховати — сказала бідна мати — і бою ся, що ще й Марійку страчу. Спека страшенна — лиш тут в сїм однім домі семеро дітий померло.

Стівнови прийшла Мейбель на гадку, котра в сїй хвили тяжкого горя своєї матери мусїла здалека від неї перебувати. Мимо волі далось почути любе імя з его уст.

Пані Моффарт покивала головою. — Ні, я рада, що она перебуває над морем; там може бодай віддихати сьвіжим воздухом — сказала она, мов би оправдувала єї. — Хто знає, що би з нею було стало ся, як би лишилась була в департаментовім сторі. Люди гинуть як мухи на улицях — а Мейбель зовсім не з тих, що мають силу.

Через цілу ніч нахиляла ся білява голова Стівна побіч сивої голови матери над маленьке дівчатко, що поволи кінчило своє молоденьке житє. А коли конець прийшов і матір, що стратила двоє дітий, гірко розплакала ся і обняла тїло дитини, стояв Стівн коло неї і не міг промовити. Щось его так стиснуло за горло, що мусїв би був голосно крикнути, як би був відважив ся уста отворити.

О же на то бідна матір терпіла і журила ся, відмавляла собі послідної приємности, на то працювала від досьвіта до пізної ночи, щоби єї маленькі любятка як цьвіти зівяли і єї саму лишили? І той безнадійний ланц розчарованя і відреченя хотів він перекинути також на свою улюблену дівчину і приковати єї ним аж до кінця єї житя?

В сїй хвили неясного пізнаня закляв ся Стівн на чім сьвіт стоїть, що ніяку женщину на земли не видасть такій судьбі на поталу. Мейбель, котру він любив, знехтувала его — ну, може знайде чоловіка, що буде богатший, хоч би не міг єї ліпше від него любити, але коли буде богач, то буде міг дати їй всякі вигоди та накупити їй сукні та подати їй всї ті приємности житя, на які лиш маючих стати а в тім мабуть і все щастє. Нехай же собі его

гарскі становища на берегах. Гук армат доносить ся аж до Константинополя. Після гадки войскових аташе турецкі становища не дадуть удержати ся. Вислід битви ще не звістний.

На західнім поли битви розпочинає ся битва під Монастирем, де ще сильний відділ турецкого войска і Альбанців опирають ся Сербам, які ідуть під проводом наслідника престола. Другі відділи сербскі маширують в напрямі адрийского моря.

У відповідь на спільний крок послів держав в справі мирового посередництва сербский посол у Відни Йовановіч в заступстві міністра заграничних справ заявив, що повідомить головну команду сербского войска про сей крок і що відповідь наступить в порозуміню з союзними балканьскими державами. Переговори в справі безпосередного мирового предложеня Туреччини будуть ведені управою армії з увзгляднением войскових точок. Аж коли Туреччина прийме условія, що не буде спроваджувати нового войска, будуть могли зачати ся переговори з болгарским правительством в справі заключення мира. В софійских політичних кругах думають, що вигляди на згоду не дуже сьвітлі.

Як зачувати, переговори Туреччини з Болгарією в справі мирових прелімінарів будуть основувати ся на змодифікованім договорі із Сан Стефано. „Ікдам" доносить, що Порта імовірно буде домагати ся, щоби Адриянополь і Царгород полишили ся в турецких руках; забрані области були би управлювані подібно як всхідна Румелія і оплачували би данину Туреччині. Здогадують ся, що рішаюча битва обох армій не наступить перед тижднем. Коли би условини мира до того часу були уставлені, в такім случаю устали би зовсім ворожі кроки, а коли би стало ся противно, наступило би завішене оружя або дальші бої.

Рада болгарских міністрів по розглянено просьби Кіяміль-паша, висланої до короля Фердинанда о завішене оружя, порішила відповісти, що болгарске правительство повідомить кабінети союзних держав про крок Порти, а порозумівши ся з ними, дасть відповідь в короткім часі.

Кіяміль-паша конферував з амбасадорами Австро-Угорщини і Росиї. В Царгороді думають, що Болгари не вмаширують до Царгороду. Турецка печать вже обговорює условини мира.

Австрийско-сербске непорозуміне ізза домагання Сербії порту над Адрийским морем застрили ся. Як доносять ріжні часописи Сербія має відповісти Австриї, що від свого домагання не відступить за ніяку ціну. Найострійше виступає против Австриї сербска опозицийна праса. З другої сторони доносять, що ні Австрия ні Італія не допустять Сербії до моря.

# Новинки.

Львів, 18 падолиста 1912.

— **Іменованя.** Президия галицкої кравової Дирекциї скарбу іменувала концшпістів скарбових: дра Фр. Стармійского, Ад. Клименвича, Мих. Гузїковского, дра Генр. Меншека, Йос. Грегера, Фр Балицкого, Ст. Щерского, Генр. Кисілевского, Бол. Салаша, Ів. Смолюховского, Людв. Хмельовского, Володим. Фішера і Людв. Бачиньского комісарями скарбовими в IX кл. ранґи при галицких властях скарбових.

— **Інформация** для тих, що виїздять до Парани в Бразилії. В послідних часах зачало богато людий виїздити до Парани в Бразилії. Однак в виду того, що вимір і роздїл ґрунтів в Парані не може дорівнати числу приїздажуючих поселенців, то сї послідні змушені перебувати якийсь час в пристановищах для еміґрантів або в провізоричних бараках, виставлених в деяких кольоніях. І так сотки родин змушені ждати в тих пристановищах цїлими місяцями, заким дістануть виміряний для них ґрунт. Довгий побут в тих пристановищах спричиняє не лиш всїлякі недогідности але ще й страту зарібку в наслідок марнованя робочого часу. Наведені тут трудности спонукали бразилійске правительство поки що до значного обмеженя іміґрациї до Парани. Виходцї, котрі хотїли би осїсти в Парані, не можуть длятого числити на то, що будуть могли набути ґрунт в однїй з кольоній сеї удїльної держави, а скорше повинні бути на то приготовлені, що по безуспішнім дожиданю будуть змушені осїсти деинде.

— **Кровава бійка в Кришталовій каварни.** В ночи з суботу на недїлю прийшло в Кришталовій каварни в пасажу Міколяша до кровавої бійки. Около 2 год. по півночи сидїло там в комнатї на першім поверсї при однїм столї двох офіцирів і 3 купцїв а при другім сидїв сам один академік Адольф Валента і пив пиво. Обі сторони зразу були в згодї а один з офіцирів навіть припивав до Валенти вином. Параз Валента звернув ся до капітана Цомана з просьбою щоби той напив ся з ним пива. Капітан відмовив а его товариші почали собі навіть кпити з людий, що пють пиво. Валента чув ся тим обиджений і подав капітанови свій білет, а той відсунув его. Тодї один з купцїв зачав гальбити Валенту а той вдарив его рукою в груди. З того прийшло до бійки, котрій завізваний господар зробив конець і Валента вийшов. За пів години вернув він знову і знову прийшло між ним а згаданим купцем до бійки. Купцеви прискочив на поміч капітан з добутою шаблею, а тодї Валента добув револьвера і коли капітан рубнув его шаблею по голові стрілив до него і зранив в груди. Ранений офіцир стратив притомність і товариші зачали его ратувати, а служба тимчасом вивела Валенту на коритар. Стация ратункова відвезла обох тяжко ранених одного до войскового а другого до загального шпиталю. Кап. Цоманови застрягла куля понизше правої ключицї а другий має розрубане лице і грозить утрата правого ока. А до того всего довела очевидно нічна пиятика!

— **Демонстрация українських студентів.** Звістні вже події в Києві відбили ся вчера відгомоном і у Львові. Українська молодїж демонструвала вчера вечером перед русофільскими будинками як перед редакцією „Прікарпатск-ої Руси", перед Ставропигією, русофільскою бурсою при ул. Курковій і т. п. Демонстранти, числом около 400 стрітили однак на сильний опір поліциї. Коли явили ся коло бурси, почали звідси стріляти з вікон з револьверів і ранили легко академика Василя Мельника і ученика школи промислової Михайла Оприска. Демонстранти зранили префекта бурси. Докладний опис сеї демонстрациї подамо завтра.

— **Пострілений случайно.** Старим Ринком переходив вчера Іван Пилипчук, а коли переходив побіч страгана ч. 6, роздав ся нараз вистріл і куля поцїлила Пилипчука в ліве удо. Показало ся опісля, що то нехотячи стрілив...

---

знайде. Нехай би не мусїла через него так гірко заводити, як ось тут бідна матїр над трупом своєї дитини.

*

Пані Моффарт не писала нїчого своїй донцї в Нюпорті про то подвійне нещастє, яке єї стрітило і так була би певно й осінь настала, аж Мейбель була би довідала ся про смерть свого молодшого братчика і сестрички, як би не то, що она одного дня пожалувала ся перед своєю панею на влїзливість якогось гостя дому.

То, як пані ван Ренсфеллер подивила ся на неї з горда крізь свою льорнету, а ще більше той спосіб, яким она єї відправила і викричала ся на неї, кажучи, що з такими дурницями повинна до старожитних відиести ся а впрочім повинна уважати ся щасливою, що так великий пан як ґраф Періє зажартував собі з неї — то все відобрало молодій дївчинї всяку охоту служити дальше у великих панів.

Але то була лиш послїдна капля в переповненій вже й без того чаші призбираного нею розчарованя. Она вже давно і з що раз більшим здивованем переконувала ся, що тоті великі богачі дуже далекі від того, щоби були дїйстно лїпші або знатнїйші, а навіть і не були щасливїйші від неї. Они не знали тої тихої, чистої радости, того благого вдоволеня, якого надає свобідна недїля по цїлотиждневих трудах. У них що дня була недїля а нудьга мучила їх і зводила на бездорожа. При тїм всї тоті знатні дами були невільницями свого становища, і мусїли брати ся до небезпечних способів, щоби що вечера в товаристві виглядати о скілько можна як найкористнїйше і при тім самі себе систематично руйнували.

А відтак то товариство! Чого то Мейбель не представляла собі в нїм і до як гіркого розчарованя мусїла она прийти, коли пізнала, що о якихсь одушевляючих зносинах не було й бесїди. Їли із золотої, срібної посуди з нерозважним поспіхом, заливали ся чим скорше всїлякими тяжкими винами а відтак сїдали грати в карти. Коли они так грали, то в них відзивали ся всї людскі пристрасти і викрило ся навіть то, що знатна пані дому, котра при столї засїдала мов би яка королева, грала фальшиво та була навіть так безсовістна, що обгравала своїх власних гостий.

Мейбель взялась велика розпука, коли она вернула домів та не застала вже в живих молодших братчика і сестру. Над обома малими сьвіжими могилками, котрі в нїчім не відріжняли ся від довгих рядів подібних могилок, наплакала ся она гірко.

Але дома стало тепер далеко догіднїйше, бо містрес ван Ренсфеллер була все таки на стілько людина, що припоручила Мейбілю одній із своїх кравчинь, тим більше, що дотеперішна покоєва показувала велику зручність до шитя суконь. Що правда у мадам Куврів не було місця для неї, она взагалї приймала до своєї робітнї, так бодай говорила, лиш Французки з роду; але припоручено так високо цїненого гостя, яким була містрес ван Ренсфеллер, значило то само, що приказ і не довго тревало, як мадам Куврів заінтересувала знов для Мейбілї Марка Штерна, старшого шефа великої фабрики блюзок „Братів Штерн", котра в трикутнім будинку, при улици Ґрін Стріт займала осьмий, девятий і десятий поверхи. Наслїдком того було, що Мейбель дістала місце передової робітницї для гладких блюзок, з платнею десять долярів на початок і єї примістили в однім кутику величезної салї на девятім поверсї, де працювали сотки по найбільшій части молодих робітниць і де она мала під собою дванайцять шевкинь, що шили блюзки.

Тепер заняла Мейбель своє давне становище в домашнім господарстві і спала побіч матери на твердім сїннику, на котрого кінци в ногах вже перевертала ся Марійка в неспокійним снї.

Але Мейбель була молода і не конче великих здібностий. Теперішне єї житє було остаточно нїби лиш пародиєю того житя, яке она вела в богатским домі, але она охотно зі всїм годила ся в надїї, яка тепер опанувала єї душу. Єї провідною зіркою, задля якої она охотно покинула дім бар. Ренсфеллерів був і позістав Стівн. Тепер, коли она зарабляла десять долярів на тиждень, з котрих могла вигідно половину відложити, представляла ся їй будучність в яснїйшім сьвітлї. Можна було щадити і в той спосіб ставити основи під лїпшу, забезпечену будучність.

Правда, для Мейбелї була то мука день в день сидїти в такім страшнім воздусї. То були справдешні парні, тоті просторі низькі салї, в котрих стояли безконечними рядами сотки машин до шитя а за кождою з них блїда дївчина, що мусїла що дня відрабляти тут десять годин мов за панщину і не сьміла анї на хвильку спочити, бо всюди в сали стояли надзиратели а властителї фірми строго всего доглядали.

(Дальше буде).

лив Волько Бернадінер, котрий торгує стариною. Він купив два револьвери від якогось студента і оглядав їх та обходив ся з ними неосторожно, не знаючи зовсїм, що один єсть набитий.

**— Похорон Івана ґр. Шептицкого**, члена палати панів, посла на Сойм і до Ради державної, маршалка Яворівскої ради повітової а батька нашого Митрополита відбув ся в суботу рано в Брухнали. На похорон явили ся Архієпископи Більчевский і Теодорович, еп. Пельчар і суфраґан з Перемишля о. Фішер, а крім нашого Митрополита ще епископи Чехович і Хомишин та новоіменований для Канади епископ Будка, рускі сьвященики числом 70, латиньскі числом 12; дальше віцепрезидент краєв. Ради шкільної др. Дембовский, радник Двора п. Барвіньский, др. Евген Олесницкий, др. Стефан Федак, професор Володимир Шухевич. На похорон виступила також цїла приватна руска ґімназия в Яворові. Із синів покійника не явив ся лиш Казимир, котрий відбуває тепер новіцият в монастири в Баварії, бо після строгих монастирских правил мусїв би новіцият на ново повтаряти. Тїло покійника винесено з костела в Брухнали і привезено до Прилбиць, де зложено в родинній гробници. Подорож розпочала ся о 10 год. рано а скінчила ся о 5 год. по полудни.

## Господарство, промисл і торговля.

**— Про фабрику масарских виробів Краєвого Союза для збуту худоби читаємо в „Дїлї"**: Перед несповна роком закупив Краєв. Союз для збуту худоби у Львові, при ул. Павлїнів 12 (Личаківске передм.) простору реальність, на поміщене фабрики масарских виробів. За сю реальність заплачено 65.000 корон, а коштом других стількох побудовано потрібні будинки і закуплено машини і кілька тиждня тому пущено фабрику в рух.

Варто трохи близше приглянути ся новому осередкови нашої економічної працї — „дитинї" Сільского Господаря, з якого вийшла ініцятива передовсїм до основаня Союза для збуту худоби, а опісля й власної фабрики масарских виробів. Входячи через браму на подвірє, бачимо перед собою два партерові будинки довгі, кождий на трийцять кілька метрів. Перший праворуч, глибше від улицї — се фабричний будинок. Тут чергою містять ся вудільні маґазин сирого мяса різаних з міскій різници штук і машинова галя з кітлами, зелїзними емалїованими коритами, та кільканайцять специяльними машинами до виробу поодиноких родів масарских виробів. Всї машини порушувані електрикою з міскої електрівнї, що обертає мотор силою 25 коний. Машини стоять рядом під одною поздовжною стїною, а під другою столи „варстати" для робітників. На них то фабрикує ся ковбаси, ковбаски, кишки, салямі і сальцесон, звичайну і „зависану" шинку, паштети і инші специяли, а тоноє і нашу „з чісником" ковбасу. Чистота взірцева.

Поміст виложений плитками зливають часто водою, вся челядь одягнена в широкі полотняні фартухи, для яких є окрема пральня. В пивници стоїть кільканайцять бочок, в котрих лежить замаринованих кількасот шинок. В міру потреби їх виймають і дають до вуджільнї. Другий будинок адмінїстрацийний. Тут поміщена кухня, де фабричному персоналови (трийцять кілька осіб!) варять їсти, помешканє робітників, для прислуги, маґазин готового товару, експедит і бюро управи. Робота в фабрицї триває цїлий день від 6-ої рано до 7-ої або й пізнїйше вечером. Мимо того, що фабрика ще не мала коли спопуляризувати своїх виробів, попит на сї вироби росте серед своїх і чужих, які мали нагоду переконати ся про знамениті якости виробів.

Окрім своїх двох склепів, в каменици „Просьвіти" і „Нар. Гостинници", що знаменито проспекрують, фабрика достарчує мясива, головно ковбасок, численним поменшим львівским масарям, що в своїм малім обороті не мають можности виробляти деяких специяльних виробів. Вже о 6 год. рано виїздять на місто вози наладовані всяким припасом та розвозять его по Львові. Теперішна продукция фабрики забирає 20—40 штук денно достарчуваних провінціональними філїями Союза. — Від себе мусимо додати — а з гори вже кажемо, що зовсїм не робимо того для реклями — що вироби сеї нашої масарнї справдї знамениті а кождий безсторонний мусить признати велику ріжницю між ними а тими, що доси фабриковано та й ще фабрикує ся у Львові.

**— Цїна безрог у Відни.** (Комунїкат Краєв. Союза для збуту худоби з торгу дня 12-го падолиста с. р.)

Загальний згін виносив 17.423 штук.

З того доставлено з Галичини 6.275 штук.

Цїни: Безроги галицкі, молоді, легкі, Пріма: 114 до 124 К, безроги галицкі тяжкі і товсті 126 до 130 К, безроги гал. старі і вибраковані 80 до 96 К.

Тенденция: Згін сего торгу був о 2529 штук молодих безрог менший, а о 825 товстих безрог більший.

Спілки приналежні до Краєвого Союза для збуту худоби у Львові доставили 214 штук на 17.423 штук, проданих через Хлїборобску Аґенцию для продажи худоби.

## Телеґрами.

**Константинополь** 18 падолиста. Відділи моряків всїх заграничних кораблїв воєнних, котрі мають вийти на беріг, будуть поміщені в ріжних будинках і займуть становище в серединї міста, звідки буде можна потягнути кордон в цїли замкненя головних улиць. Австрийскі воєнні кораблї „Адмірал Спавн" і „Асперн" висадять на беріг перший 50 людий, другий 30. Они будуть уміщені в будинку союзного Банку в Ґалатї і в австро-угорскій школї в Пері побіч австро-угорскої амбасади.

Амбасадори постановили вислати американьский корабель „Скорпіон" до Терапії, щоби міг в данім случаю боронити тамошних жителїв. Инші кораблї стацийні виїдуть до Бедек, Румелї-Гіссар, Єнїкей і Буюкдере. Німецкий корабель „Льорелей" від'їде до пристанї Гайдер-паша, щоби заслонювати дворець. В декотрих амбасадах знаходять ся вже мітралези. Австро-угорский амбасадор маркґр. Палявічіні яко декан дипльоматичного тїла доручив вчера порті ухвалу амбасадорів в справі висадженя на беріг моряків, щоби войскові власти турецкі о тім знали.

**Константинополь** 18 падолиста. Великий везир виїхав до Чатальджи.

**Константинополь** 18 падолиста. Звиш 100 случаїв холери було в Стамбулї коло Ґаґія Софія, де бідним дають поживи. Межинародна санїтарна комисия висказала бажанє, щоби пороблено кроки в цїли недопущеня войска з поля війни до міста, бо то творило би поважну небезпечність під взглядом санїтарним. Підчас нарад мінїстер справ заграничних заявив, що сподїває ся, що небавком прийде до застановленя воєнних кроків і до мира.

**Константинополь** 18 падолиста. Урядово доносять, що послїдної доби було 54 случаїв холери, з чого 14 закінчило ся смертию.

**Константинополь** 18 падолиста. До 5 год. по полудни вчерашного дня чути було на горбах під Перою дуже виразно гук пушок з Гаденкей і Деркос (на лінїї Чатальджа від сторони Чорного моря). Борба артилєриї тревала від 5 год. рано. Часами гук вистрілів ставав голоснїйший і можна було начислити 20 вистрілів на минуту. — Численні родини магометаньских втікачів розложились табором на горбах коло Пери.

## Рух поїздів зелїзничих

**обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.**

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

### Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·35, **2·05** §), **2·45** 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2·16**, **2·27**, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·25**, 3·05*), 6·28 †), 7·58.), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. .) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче":

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2·29** *), **2·42**, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

### Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2·22**, 5·45, 7·25, **8·50**, 10·05, 1·10*), **1·30**, **2·00**§), 5·40, 7·25†), **8·25**, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1·50**§), **2·15**, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12·05**, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1·55**, 5·52, **6·26**, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвятї.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·11, **1·36***), **2·00**, 5·10, 10·12 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).